

# PROLOG

Maddy Sikes ridică telefonul, convinsă că acesta era apelul așteptat.

— S-a rezolvat?

— *S-a rezolvat*, îi răspunse vocea din receptor.

— Femeia?

— *Femeia. Și copilul.*

— Copilul?

— *Nu era singură. Era și un copil cu ea. Dar relaxează-te.*

*S-a rezolvat.*

Sikes își presă buza de sus cu buricele degetelor.

— Ai ucis un copil. Nu ți-am spus niciodată să ucizi vreun copil.

— *Nu am spus că am ucis copilul. Am spus că problema cu copilul s-a rezolvat.*

— Stai așa, spuse Sikes. *Nu ai ucis copilul? L-ai lăsat pe el... sau pe ea... ce-o fi – l-ai lăsat în viață? Mă întreb pentru ce naiba te mai plătesc!?*

— *Pe el. L-am lăsat pe el în viață. Dar relaxează-te, te rog. Ți-am spus că s-a rezolvat, ceea ce înseamnă exact asta: că s-a*

*rezolvat. Nu ai pentru ce să-ți faci griji, pe cuvânt. Nici pentru transportul tău cel neprețuit. Chestia asta – polițiștii, investigația, chiar și copilul. Crede-mă când îți spun: s-a rezolvat.*

## TEROARE ÎN TIMPUL NOPTII

În clipa în care bărbații își făcură apariția, Ollie Turner dormea.

Aceștia erau îmbrăcați în negru și purtau cagule. Înainte ca Ollie să-și dea seama ce se petrecea, bărbații îl traseră din pat, târându-l pe covor, în direcția podestului.

— Hei!

Pentru o fracțiune de secundă, Ollie îl zări pe bărbatul ceva mai scund care urmărea întreaga scenă de pe scări. Ollie nu reuși să-i vadă figura, însă dacă se lua după felul în care tipul acela stătea proțăpît acolo – cu mâinile încrucișate, cu picioarele ușor depărtate –, își putea da seama că el era șeful.

Ollie se zbătu o vreme, însă în zadar. O strigă pe Nancy, tutorele lui – și imediat unul dintre bărbați îi acoperi gura cu palma. Distinse undeva în depărtare un țipăt înfundat care îl făcu să-și dea seama că bărbații o înșfăcaseră și pe Nancy. Aceasta, legată deja fedeleș, era dusă către ușa de la intrare a

apartamentului. Se pare că Ollie fusese înhățat doar ca măsură de precauție, ca să fie înlăturate eventualele riscuri. Nancy era persoana pentru care bărbații descinseseră acolo.

Tipii aceia trebuie să fi fost deosebit de abili de vreme ce reușiseră s-o ia prin surprindere. Tutorele lui Ollie era o polițistă – și o adevărată expertă în meseria ei. Cu toate acestea, bărbații reușiseră să pună mâna pe ea. Oare ce voiau de la Nancy?

La capătul scărilor, unul dintre bărbați îl ridică pe Ollie în aer, aruncându-l pe umăr, așa cum băiatul își amintea că obișnuia să facă tatăl lui cu el, pe vremea când era mic. Ollie încercă să strige după ajutor, însă călușul pe care bărbații i-l puseseră între timp abia dacă-i permitea să respire. La un moment dat, bărbații reușiseră să-i lege și mâinile la spate, iar acum unul dintre ei îi ținea picioarele, pentru ca băiatul să nu-i mai poată lovi.

Afară, urcată cu roțile din față peste bordură, îi aștepta o dubă. Ușile din spatele acesteia erau deschise asemenea unei guri pofticioase. În vreme ce bărbații se pregăteau să-l azvârle înăuntru, Ollie apucă s-o zărească pe Nancy zăcând deja, întinsă pe spate, pe podeaua dubei. Și ea era legată, asemenea lui, având funii petrecute și în jurul gleznelor, nu numai al mâinilor. Femeia nu mișca.

— Nancy, încercă Ollie s-o strige, însă în clipa în care bărbații îl azvârliră în dubă, alături de ea, capul băiatului se izbi de podeaua metalică a acesteia, iar lumea din jurul lui se întunecă brusc.

\*

În clipa în care Ollie se trezi, simți pământul de sub el rece și tare. Măinile îi rămăseseră legate la spate. Nu se mai afla în dubă, ci într-o încăpere necunoscută, fără ferestre: doar niște pereți goi și o podea de ciment cenușie și plină de praf.

Nancy zăcea întinsă chiar lângă el, complet nemișcată, cu fața îndreptată în cealaltă direcție.

— Nancy, șopti Ollie, cu disperare în glas.

Nancy îl crescuse pe Ollie de la vârsta de șapte ani, din ziua în care părinții lui adevărați își pierduseră viața într-un atac terorist. În cei șase ani care se scurseseră de atunci, Nancy devenise persoana la care Ollie ținea cel mai mult pe lume, iar ea – avea Ollie motive să spună – devenise singura persoană care ținea cu adevărat la el.

Văzând că Nancy nu răspunde, Ollie se căzni să se ridice în capul oaselor. Își scoase picioarele de sub el, zvârcolindu-se până când reuși să se așeze în fund.

— Nancy! rosti Ollie din nou numele tutorelui.

Și de data aceasta o făcuse în șoaptă, temător ca nu care cumva răpitorii să-și dea seama că se trezise. Ollie era încredințat că aceștia nu puteau să se afle prea departe. Probabil că până și cel mai mic zgomot i-ar fi putut face să dea buzna pe ușă.

Încercă să-și împungă tutorele cu genunchii, vorbindu-i din nou, de data aceasta la ureche:

— Nancy! Trezește-te. Te rog, Nancy. Trebuie să te trezești! Nimic. Nancy nu scoase nici măcar un geamăt.

Ollie își dădu seama că îl podidiseră lacrimile.

— Te rog, Nancy, repetă el, nemaipăsându-i cât de tare vorbea.

Nici măcar nu-i mai păsa de posibila prezență a bărbaților. Tot ce-și dorea era ca Nancy să dea un semn că era în regulă.

— Nancy. Nancy!

În cele din urmă, Nancy răspunse. Slobozi un fel de scâncet și încercă să se rostogolească pe spate. De cum băiatul îi rosti din nou numele, Nancy se dezmetici mai repede decât o făcuse Ollie.

— Ollie? Tu... tu ești? Unde ne aflăm? Ești OK? Ești rănit?

— Nu... eu..., dădu Ollie să răspundă simțind o durere ascuțită în creștetul capului.

Probabil că se lovise în clipa în care fusese azvârlit în dubă.

— Nancy, trebuie să te ridici în fund, îi spuse el. Trebuie să ieșim de aici. Bărbații ăștia... ne vor...

Chiar în clipa aceea, de parcă ar fi transmis un semnal, Ollie auzi voci venind de undeva din afara încăperii. Aceasta avea două uși, constată el: una în fața lui, iar cealaltă în spate, niciuna neoferind vreun indiciu cu privire la ceea ce s-ar fi putut afla îndărătul lor.

Și Nancy auzise vocile acelea. Se rostogoli, așezându-se în fund cu mult mai multă agilitate decât Ollie.

— Întoarce-te, Ollie. Așază-te spate-n spate cu mine.

Ollie se abținu să mai pună vreo întrebare. Făcu întocmai cum îl instruisese Nancy și imediat începu să simtă cum degetele ei încep să desfacă nodul care îi ținea mâinile legate la spate. Cu toate că făcea acest lucru orbește, peste câteva secunde, Ollie își simți mâinile eliberate.

— Acum dezleagă-mă tu pe mine, îi spuse Nancy. Grăbește-te, Ollie, adăugă ea, auzind din nou glasurile acelea venind dindărătul ușii.

Ollie se uită la funia petrecută în jurul încheieturilor lui Nancy, nevenindu-i să creadă că ea reușise să-l dezlege atât de repede. Nodul pe care îl avea el de dezlegat părea o încâlceală haotică.

— Haide, Ollie. Vor da buzna din clipă în clipă.

Ollie începu să tragă de funie cu unghiile, însă nu reuși nici măcar să înceapă să desfacă nodul.

— Nu pot, Nancy! Nodul – e prea strâns!

Nancy se răsuci, așezându-se cu fața către el:

— Încearcă atunci să-mi desfaci funia de la picioare.

Ollie făcu întocmai, însă nodul acela părea și mai strâns. Îl râcău cu degetele și simți cum i se rupe o unghie. Era în zadar. Începu să caute prin încăperea un obiect ascuțit cu care ar fi putut încerca să taie frânghia. Doar că încăperea era goală, pe podea nu se afla nimic – însă și un mic ciob de sticlă i-ar fi fost băiatului de folos, sau o așchie de metal, sau...

— Ollie? Ollie. Uită-te la mine, Ollie.

Ollie încetă să se mai agite. În tăcerea care se lăsă peste ei, cei doi auziră glasurile acelea venind de undeva din apropiere.

— Fugi. M-ai auzit, Ollie? Trebuie să fugi.

— Dar...

— Fugi, Ollie! Acum. Du-te!

Ollie încuviință din cap, simțind cum îi țâșnesc lacrimi din ochi.

— Nu te voi abandona. N-o voi face!

Simți cum i se încețoșează privirea, așa că își șterse ochii cu dosul palmei. Nancy îi zâmbea.

— Te iubesc, Ollie Turner. Din toată inima. Iar, dacă și tu mă iubești pe mine, vei face precum ți-am zis. Fugi, Ollie. *Te implor.*

Ușa din fața lui se deschise. Bărbații pășiră în încăpere. Ollie mai avu vreme să slobozească un ultim suspin, după care o luă la fugă.

Nu străbătu nici trei trepte după ce țâșni pe cealaltă ușă – când auzi împușcăturile.

Instinctul îi spunea lui Ollie să se oprească, să se răsucească pe călcâie și să se întoarcă. „*Nancy. Ah, Nancy*“, se căină el în gând. Doar că vocea ei îi răsună deodată în cap, îndemnându-l să continue să alerge: „*Du-te*“, spunea aceasta. „*Te implor.*“

Ollie nu ar fi vrut s-o dezamăgească. Nu putea face una ca asta.

După împușcăturile acelea, mai auzi una chiar în spatele lui – apoi zgomot de bocanci zdupăind pe podeaua de ciment. Ollie estimează că avea un avans de cel mult douăzeci de metri.

În vreme ce alergia, băiatul cerceta cu privirea împrejurimile, ca să-și poată da seama încotro ar fi trebuit să se îndrepte. Coridorul în care nimerise era lung și anost. Bănuia că se afla în clădirea de birouri a vreunei fabrici situate într-o zonă industrială, un loc în care arhitecții n-ar fi pus prea mare preț pe aspectul estetic al clădirii.

De cum dădu primul colț, Ollie auzi pașii altor bărbați apropiindu-se de el, de undeva din față. Zări într-o latură a coridorului o ușă din a cărei broască cineva uitase să scoată cheia. Ollie își dădu seama că aceasta reprezenta singura lui opțiune.



Deschise ușa cu cheia și aruncă o privire. În partea cealaltă se zărea capătul unor trepte de lemn. Casa scărilor nu era defel luminată, după cum nu se auzea niciun sunet și nu se zărea nicio mișcare – se vedeau doar treptele acelea coborând în bezna de dedesubt.

Ollie înghiți în sec. Chiar dacă împlinise treisprezece ani, încă îi mai era teamă de întuneric – doar că de bărbații aceia înarmați se temea ceva mai mult. Păși peste prag și, înainte ca următorii să-l poată zări, închise ușa în urma lui, răsucind cheia în broască.

Răsuflă ușurat. Aerul de acolo părea greu și stătut, mirosind asemenea genții lui pentru sport, atunci când uita vreme de o săptămână să-și scoată echipamentul transpirat din aceasta.

Deodată, ușa începu să se zguduie. Cineva aflat de partea cealaltă tocmai încerca s-o deschidă, forțându-i clanța.

Ollie se îndepărtă de ușă, simțind cum piciorul îi calcă în gol. Se uită în jos, dându-și seama că ajunsese la marginea plat-formei de la capătul scării.

Se dezechilibra și simți cum degetele i se zdrelesc la contactul cu zidul de cărămidă. Reuși însă cumva să se prindă cu cealaltă mână de unul dintre stâlpii de lemn ai balustradei, recăpătându-și echilibrul. Simțind cum inima îi bate mai să-i sară din piept, se uită în jos ca să vadă unde s-ar fi prăbușit – și aproape că-și pierdu pentru a doua oară echilibrul, pentru că de acolo, din întuneric, cineva îl spiona. Ochii personajului semănau cu cei ai lui Gollum, își dădu Ollie seama, imaginându-și personajul din „Stăpânul inelelor“. Și nu era vorba despre Gollum-cel-tânăr-și-amuzant, ci de Gollum-cel-malefic. Cel cu dinții stricați.

Ollie icni speriat. Se retrase pe platforma scărilor, lipindu-și spatele de lemnul ușii. Aceasta se cutremură în propriul toc, moment în care ochii aceia înfricoșători se făcură nevăzuți în întuneric.

Băiatul își acoperi gura cu palma – însă deja era prea târziu. Auzi glasuri venind dinspre coridorul aflat de cealaltă parte a ușii:

— Aici. Cred că am auzit ceva.

— Păi atunci, deschide ușa!

— Nu găsesc cheia. Ar fi trebuit să fie în broască.

Cheia. Ollie își luă palma de pe gură, dându-și seama că nu mai avea cheia. Probabil că o scăpase din mână în clipa în care își pierduse echilibrul. Cum ar mai fi putut acum să iasă de acolo?

O izbitură puternică în ușă îi răspunse pe loc la întrebare. Ollie nu mai avea de ce să-și facă griji că nu va putea ieși de acolo, pentru că persoana care se afla de cealaltă parte a ușii cu siguranță dorea să intre.

— Ah!

— Mai tare! Izbește cu umărul!

De data aceasta, ușa se zgudui atât de puternic încât Ollie era sigur că avea să cedeze.

Ușa vibră în urma unei noi lovituri, iar de data aceasta rama se crăpă de sus până jos. Încă o lovitură și bărbății ar fi ajuns la el, își dădu Ollie seama.

Se ghemui, pregătindu-se să sară la beregata atacatorilor... însă izbitura finală nu mai sosi.

În loc de aceasta, Ollie auzi o voce:

— Ce-a fost asta?

Liniște, urmată de un zgomot venit de undeva din depărtare.

Apoi:

— Acolo. Repede!

Bărbații aflați pe coridor se năpustiră în direcția aceea. Ollie răsuflă ușurat, nemaiștiind nici el câtă vreme își ținuse respirația. Pericolul trecuse, își dădu el seama. Pentru moment. Sau cel puțin așa crezu el – până în clipa în care ușa se izbi de perete. Ollie tresări, îndepărtându-se cu pași șovăielnici. În clipa în care își ridică privirea, zări un bărbat fixându-l cu privirea și rânjind bucuros de proaspăta lui captură.